

ת"ד 3939/02/14 - מדינת ישראל נגד שמואל שמואל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

19 יולי 2015

ת"ד 3939-02-14 מדינת ישראל נ' שמואל

בפני כב' השופטת דלית ורד

מדינת ישראל

נגד

שמואל שמואל

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוע העבירות הבאות:

אי שמירת מרחק וגרימת חבלה של ממש - עבירה על תקנה 49(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן-**תקנות התעבורה**), בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן-**פקודת התעבורה**).

נהיגה בחוסר זהירות וגרימת חבלה של ממש - עבירה על תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

התנהגות בדרך הגורמת נזק - עבירה על תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.

בהכרעת הדין קבעתי כממצא עובדתי כי רוכב הקטנוע עצר בצומת שדרות העם הצרפתי- סמדר, ברמת גן, על מנת לפנות שמאלה לרחוב סמדר, וכי התאונה התרחשה בעת שעמד והמתין עד שכלי הרכב שנסעו בכיוון הנגדי יעברו את הצומת.

הנאשם נסע בשדרות העם הצרפתי, וחלקו הקדמי של רכבו פגע בחלק האחורי של הקטנוע.

ב- ע"פ 4498/14 שחר גרידיש נ' מדינת ישראל, ציין כבוד השופט שהם כלהלן:

"בנסיבות אלה, כאשר אין חולק כי רכבו של המערער פגע בחלק האחורי של המזדה, וכתוצאה מכך נגרמה התוצאה הקטלנית, ובעיקר כאשר לתנאים הסביבתיים בזירת התאונה לא היתה כל השפעה על התרחשות התאונה, עובר הנטל הטקטי להבאת ראיות או למתן הסבר סביר לגבי אופן התרחשות התאונה אל כתפי הנהג הפוגע, ולו כדי הטלת ספק סביר בדבר אשמתו. ... באותה מידה ניתן לומר כי נהג זהיר אינו פוגע מאחור ברכב הנוסע לפניו, ועצם הפגיעה מלמדת, לכאורה, על אחריותו לתאונה, ולעניין זה אינני רואה מקום להבחנה בין נסיעה בכביש עירוני או בכביש בינעירוני."

עמוד 1

ההגנה התנגדה לקבילות אמרתו של הנאשם בפני השוטרת שהגיעה לזירה לפיה התאונה ארעה היות ולא הספיק לעצור (ת/3). מבלי לדון כעת בטענות ההגנה בנוגע לאי קבילות האימרה, הרי לאור פסק דין שחר גרידיש, בתאונת חזית-אחור, ההנחה על פי "כלל הדרך" היא כי הנהג הפוגע לא הספיק לעצור מבעוד מועד, והתרשל במעשהו זה.

בנסיבות דנן, הנאשם לא עמד בנטל המוטל עליו על פי "כלל הדרך", ומעדותו עלו ממצאים פוזיטיביים אודות רשלנותו. הנאשם הבחין כי רוכב הקטנוע חצה את הנתיב שמאלה תוך נסיעה בין שני רכבים שעמדו לפניו, ובהמשך אף הבחין כי רוכב הקטנוע עמד בצד שמאל של הנתיב, במטרה לפנות לרחוב סמדר.

משהבחין הנאשם, כגרסתו, במסלול נסיעת הקטנוע, ואף היה מודע לכוונתו של הרוכב לפנות שמאלה לרחוב סמדר, היה עליו לנקוט באמצעי זהירות מתאימים מבעוד מועד, לרבות שמירת מרחק, האטה, ואף בלימה במידת הצורך.

כשנשאל הנאשם בחקירתו החוזרת מה סבר שיקרה כשהבחין בסטיית רוכב הקטנוע שמאלה, השיב כדלקמן: "**חשבתי שהוא פונה שמאלה ואני ממשיך ישר**" (פרוטוקול עמ' 22, שורה 19).

מתשובתו זו עולה כי הנאשם המשיך בנסיעה לתוך הצומת ולא עצר את נסיעתו מבעוד מועד, עקב צפייה שגויה ובלתי מבוססת לפיה רוכב הקטנוע יפנה את הצומת, ולא יפריע לנסיעתו לכיוון ישר.

על פי המסמכים הרפואיים נמצא שבר/תמט דחיסה טרי בחוליות הגב של רוכב הקטנוע, וזאת בנוסף לשני שברים חלקיים אשר לא נראו טריים. הוא עבר ניתוח במסגרתו בוצע קיבוע של עמוד השדרה, ושחרר לביתו לאחר 10 ימי אשפוז.

מכאן עולה כי רוכב הקטנוע שעמד בצד השמאלי של הנתיב והמתין לתורו על מנת לפנות שמאלה, נפגע מאחור ונפל לכביש, ובסופו של דבר נאלץ לעבור ניתוח בעמוד השדרה.

ראיות וטענות לעונש:

רוכב הקטנוע, בן 47, נשוי ואב לילדים, מסר בעדותו כי הוכרה לו נכות זמנית בשיעור של 100% למשך חצי שנה, שלאחר מכן הופחתה ל- 50% למשך חצי שנה נוספת. במשך כשנה היה בטיפול שיקום ופיזיותרפיה. גם כיום אינו מסוגל לבצע פעולות מסוימות עקב הפגיעה בגבו, ועובד בעבודה משרדית עקב מגבלותיו.

התביעה טענה כי בנסיבות דנן לאור דרגת הרשלנות וחומרת הפגיעה שנגרמה לרוכב הקטנוע, יש להטיל על הנאשם עונש של מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות, פסילה ארוכה, פסילה על תנאי, קנס ופיצוי למעורב.

לתמיכת טענותיה הפנתה לפסקי דין בהם הוטלו עונשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות מקום בו נגרמו פציעות קשות, כגון: **רע"פ 3764/05 ורד בן זויה נ' מדינת ישראל**.

התביעה ציינה כי הנאשם יליד 1972, מחזיק ברישיון נהיגה החל משנת 1990 ולחובתו 6 הרשעות קודמות, חלקן בעלות אופי בטיחותי שהאחרונה בהן בשנת 2005, ואין לחובתו עבר פלילי.

ההגנה טענה כי הנאשם לא נהג באופן נמהר ולא התעלם מתמרורים, ולכל היותר איחר בזיהוי של נהג הקטנוע, ולכן בלם באיחור.

ההגנה הפנתה לפסיקה על פיה הסתפק בית המשפט בעונש של פסילה, גם באירוע של חבלה קשה, וזאת מקום בו הרשלנות לא הייתה גבוהה, והעבר התעבורתי תקין. כגון עפ"ת **(ת"א) 24519-02-15 אליהו מוטולה נ' מדינת ישראל**, שם נכרתה מעל לברך רגלו של רוכב הקטנוע המעורב, ובית המשפט המחוזי קבע כי ניתן להסתפק בפסילה בת 11 חודשים, שכן הנאשם לא התפרץ לצומת ועצר מספר פעמים בטרם יצא לחלק האחרון של נסיעתו.

ההגנה טענה כי יש להסתפק בפסילת המינימום בה שלושה חודשים, בהתחשב בעברו התקין של הנאשם ובנסיבותיו האישיות, ולא להטיל עליו פיצוי לטובת הנפגע. הנאשם זקוק לרשיון נהיגתו לשם סיוע באימו שהתאלמנה לאחרונה, והסעת בנו לפיזיותרפיה וביקורות עקב שבר בקרסול שנגרם בעת רכיבה על אופניים חשמליים.

מתחם העונש ההולם:

בקביעת מתחם העונש ההולם, העיקרון המנחה הוא עקרון ההלימה בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין העונש המוטל עליו. מדיניות הענישה אמורה, להעביר מסר ברור על מי שבהתנהגותו פוגע בערך החברתי של הגנה על שלמות הגוף והנפש, ביטחון הציבור ובטיחות התנועה בדרכים.

בפסיקה נקבע לא אחת, כי נוכח "נגע" התאונות בדרכים, על בתי המשפט להילחם בדרך של ענישה מחמירה, וזאת לשם הגברת המודעות בדבר המחיר הכרוך בהפרת כללי ההתנהגות על הכביש.

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בהן הורשע הנאשם:

טווח הענישה בגין גרימת תאונת דרכים הינו פועל יוצא של חומרת הרשלנות, כמו גם חומרת הפגיעות שנגרמו והשלכותיהן על חיי הנפגעים.

ברף העליון מצויים גזרי דין בהם הושתו עונשי פסילה לתקופה של מספר שנים, בנוסף לעונשי מאסר, מקום בו תוצאות התאונה היו חמורות וקשות, אשר כפסע בין לבין המוות, המעורבים נפגעו קשה, עברו ניתוחים קשים והליכי שיקום ממושכים שספק אם השיבו את מצבם לקדמותו עובר לתאונה. (ראה: **רע"פ 3764/05 ורד בן זוויה נ' מדינת ישראל**, שם נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשמת שנגזרו עליה 5 שנות פסילה מנהיגה; **רע"פ 2564/12 יחיאל קרני נ' מדינת ישראל**, שם אושרה החמרת עונש פסילה מ-24 ל-40 חודשים; **ורע"פ 7257/12 גדעון סנדרוביץ נ' מדינת ישראל**, בו אושר עונש של פסילה בת 6 שנים).

ברף התחתון מצויים פסקי דין בהם הוטלה פסילה לתקופה של מספר חודשים, חרף גרימת חבלה של ממש. במקריי ביניים בהן נגרמו חבלות משמעותיות, נגזרו עונשי פסילה כלהלן:

ב- **רע"פ 905/13 יצחק חייק נ' מדינת ישראל**, בית המשפט העליון אישר עונש פסילה בפועל למשך 11 חודשים,

קנס בסכום של 3500 שקלים, פיצוי לנפגעת בסכום של 2500 שקלים, וזאת חרף תרומתו של הנאשם לחברה וחזרתו מכפירתו. באותו מקרה סבלה הנפגעת בשברים בארובת העין.

ב-תד (י-ם) 4062-12-10 מדינת ישראל נ' אחמד סוואחרה, נגזרו 8 חודשי פסילה על נאשם שהורשע בעבירות של רשלנות, אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים את החציה בבטחה במעבר חציה, גרם חבלה של ממש ואי האטה לפני מעבר חציה, וכתוצאה מכך נגרמו למעורבת מספר שברים בפלג גופה השמאלי, אשר הצריכו אשפוז ממושך לצורך טיפול ושיקום בביה"ח שערי צדק ובביה"ח הרצוג, ועל פי עדותה של המעורבת הותירו מגבלות בתנועת ידה הימנית. ערעור הנאשם נדחה בבית המשפט המחוזי (**עפ"ת 21792-04-11 סוואחרה נ' מ"י**).

ב-ת"ד 6694-04-11 מדינת ישראל נ' קרש, נפסל רישיונו של נהג אוטובוס ל-11 חודשים לאחר שפגע בהולך רגל אשר חצה מעבר חציה באור אדום, וכתוצאה מהתאונה נגרמו לו שברים בצלעות, שברים באגן, שברים בסרקוס (שהצריך ניתוח ותיקון השבר עם ברגים) ואשפוז של 35 ימים.

ב- עפ"ת (ת"א) 2660-05-10 אילן דלשד נ' מדינת ישראל, אישר בית המשפט המחוזי עונש פסילה למשך 16 חודשים על נהג שנסע לאחר ופגע בשתי הולכות רגל קשישות שחצו מעבר חציה, כאשר אחת מהן סבלה משברים בצלעות.

מתחם הענישה ההולם בגין מעשה העבירה בנסיבותיו:

אני סבורה כי יש לסווג את דרגת רשלנותו של הנאשם כבינונית. הנאשם לא נהג במהירות מופרזת ולא התעלם מתמרורים, אך יש לזקוף לחובתו אי נקיטת אמצעי זהירות כנדרש, בעת שהבחין במסלול נסיעתו ובעצירתו של רוכב הקטנוע. על פי הקבוע בתקנה 52 לתקנות התעבורה, על הנאשם מוטל היה להאט את מהירות נסיעתו בהתאם לתנאי המקום והזמן, ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו, וזאת בפרט לנוכח התרחשות האירוע סמוך לשעה 08:00 בבוקר, בכביש צר בו תנועה ערה של כלי רכב, וכאשר מגרסתו עלה כי שדה ראייתו קדימה הוסתר במידת מה עקב רכב שנסע לפניו ופנה ימינה. בהתחשב בגרימת חבלות של ממש ברמת חומרה דוגמת זו שבעניינינו, רף הענישה הראוי הוא פסילה הנעה בין 9 חודשים ועד 14 חודשים.

שיקולי שיקום:

נוכח עברו התעבורתי של הנאשם, והסכמתו לבצע שירות לתועלת הציבור, הופנה הנאשם לשירות המבחן.

שירות המבחן ציין כי הנאשם נשוי, אב לשני ילדים, בעל מספרה החל משנת 2005, וביצוע עבירות אינו מאפיין את דרך התנהלותו. במפגש שנערך עם שירות המבחן, הנאשם קיבל אחריות לאירוע התאונה. שירות המבחן סבר כי הטלת צו שירות על הנאשם, תקטין את הסיכון להישנות עבירות, תתרום לחברה, ותהווה משום פיצוי על הנזק והפגיעה שהסב. נוכח האמור בתסקיר, מצאתי כי ניתן להפחית מעונש הפסילה אשר ראוי היה להטיל על הנאשם, ולהטיל צו שירות

כתחליף לחלק מתקופת הפסילה.

קביעת העונש הראוי במתחם שנקבע:

במסגרת זו נתתי דעתי לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כגון, נסיבותיו האישיות של הנאשם, עברו התעבורתי, וכן ניהול ההליך המשפטי עד תומו באופן בו לא ניתן לזקוף לזכותו הודאה ונטילת אחריות. התחשבתי בנאשם לענין הקנס שיוטל עליו, וזאת לאור הפיצוי שנקבע לנפגע, רוכב הקטנוע.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. פסילה בפועל מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים.
הפסילה תחל לא יאוחר מיום 1.9.15 שעה 10:00.
 2. צו שירות בהיקף של 140 שעות, אשר יבוצע במסגרת היחידה לטיפול בילדים עולים.
הנאשם נתן את הסכמתו לביצוע הצו על פי התכנית שהתווה שירות המבחן.
על הנאשם להתחיל בביצוע הצו לא יאוחר מיום 19.8.15 ולסיימו תוך 10 חודשים.
הנאשם מוזהר בזאת כי אם לא יעמוד בתנאי צו השירות יכול ויוטל עליו עונש אחר.
 3. פסילה מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים.
 4. קנס בסך 1500 ₪, אשר ישולם ב- 3 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.9.15.
 5. פיצוי לרוכב הקטנוע הנפגע בסכום של 5000 ₪, אשר ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.9.15.
- ניתן היום, ג' אב תשע"ה, 19 יולי 2015, במעמד הנאשם ובאי כוח הצדדים.